

[Waldemar Laursen.]

blemer på dette felt. Endvidere er lovforslaget fremsat med henblik på vort lands snarlige ratifikation af en konvention, der indeholder både ansvars-, forsikrings- og erstatningsretlige regler for samme område.

Det er nu adskillige år siden, at Danmark meldte sig til et internationalt samarbejde, der tog sigte på en fredelig udnyttelse af atomenergien. Vort indslag i dette internationale samarbejde har jo indtil nu givet sig udtryk i bygning og drift af vort forsøgsanlæg på Risø. Forsøgene her tilstræber at finde frem til en praktisk udnyttelse af atomenergien. Disse forsøg følges naturligvis herhjemme med stor interesse, for med den ekspløsiønsagtige fart, som el-forbruget herhjemme som overalt i de vesteuropæiske stater stiger med hvert år — herhjemme har der i løbet af de sidste 10 år fundet en fordobling sted — er det kun naturligt og nødvendigt, at man ser sig om efter nye og anvendelige energikilder. Vel findes der i dag endnu store reserver af både kul og olie, men med den udvikling, man er inde i med et stærkt voksende forbrug af energi, kan man, om ikke nye forekomster findes, omtrentlig regne ud, når disse reserver slipper op. Ganske vist er videnskabsmændene noget uenige, nogle geologer mener om 50 år, andre om 200 år, men sikkert er det, at med årene vil disse faste og flydende brændstoffer vanskeligere kunne drages frem fra jordens indre. Vi ved, at forekomsterne af dem ikke er ubegrænsede. Menneskene må altså sætte deres lid til atomenergien, hvis praktiske udnyttelse da også allerede nu finder sted til fremstilling af elektricitet i lande, hvor atomkraftværker er sat i drift. Ganske vist kan disse atomkraftværker endnu ikke producere el-kraft til en pris som den, de nuværende konventionelle værker kan præstere, men den dag er sikkert ikke fjern, da ligevægtsstadiet er nået.

Her i Danmark er vi, som jeg sagde før, stadig på forsøgsstadiet med hensyn til udnyttelsen af atomenergien, men da vort

land nu engang ikke råder over kraftkilder som olie, kul og store vandmasser, må man med stor interesse følge de forsøg, der nu skal gøres med at bryde de forekomster af uran- og thoriummalm, der findes på Grønland. Viser de sig anvendelige til fremstilling af nukleart brændsel, og det menes fra sagkyndig side, kan man med store forventninger se hen til den dag, hvor vi ikke mere befinder os på forsøgsstadiet, men hvor det første atomkraftværk bygges herhjemme.

Men at arbejde med nukleare anlæg, nukleart brændsel eller nuklear substans er ikke ufarligt, hvilket lovforslaget da også giver udtryk for; for selv om man vel nok i høj grad har forstået at tæmme atomkraften, er der stadig en vis risiko, skønt den ikke er så stor, også ved den fredelige udnyttelse af den ellers tæmmede kraft.

Uanset nok så mange sikkerhedsforanstaltninger, og selv om risikoen for uheld ved driften af nukleare anlæg er meget ringe, bl. a. fordi man ved konstruktive foranstaltninger søger at gardere sig derimod, er man klar over, at uheld kan indtræffe, og forholdet er jo det, at selv mindre uheld kan forårsage skader af betydelig størrelse på liv og ejendom. Derfor må der føres en effektiv kontrol med sådanne anlæg både under opbygning og under drift. F. eks. må området, hvori anlægget skal ligge, vælges med hensyntagen til driften. Endvidere må ved anlæggets opbygning de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger samt forskriftsmæssige forhold tilgodeses, ligesom ansvaret og erstatningspligten i tilfælde af uheld må fastlægges. Alle disse forhold er der da også taget hensyn til i det af den højtærede justitsminister fremsatte forslag om nukleare anlæg.

Lovforslaget er, som af den højtærede minister nævnt i den skriftlige fremsættelse, udarbejdet på grundlag af den internationale konvention, Pariserkonventionen af 1960. I forarbejdet til denne konvention har foruden andre OEEC-lande de 3 nor-